

Arrest

nr. 88 809 van 2 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2012 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 28 september 2012 houdende de terugnrijving en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 28 september 2012 houdende de nietigverklaring van een visum, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 september 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2012 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 2 oktober 2012 om 16 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. GAKWAYA, die *loco* advocaat BASHIZI BISHAKO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. VAN DE VELDE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker is van Ivoriaanse nationaliteit. Hij kwam op 28 september 2012 het Rijk binnen komende uit Abidjan, Ivoorkust met vlucht nr. SN251. Hij wordt door de Federale Politie,

veiligheidsdetachement Nationale Luchthaven afdeling grenscontrole, staande gehouden bij de grensdoorlaatpost te Brussel Nationaal. Hij is in het bezit van een geldig Ivoriaans paspoort, voorzien van een Schengenvisum type C dat op 25 september 2012 afgeleverd werd door de Franse ambassade te Abidjan en dat geldig is voor een periode van 15 dagen.

1.2. Op 28 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) een beslissing tot terugdrijving. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de redengeving luidt als volg:

“(…)

X (E) *Is niet in het bezit van documenten die het doel van de voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)*

*Het volgende document/de volgende documenten kon(den) niet worden overgelegd : **Betrokkene verklaart financieel directeur te zijn bij de firma L’Harmattan en door te reizen naar Parijs (Frankrijk) om in één van de filialen van deze firma te helpen met de boekhouding. Hij is enkel in het bezit van een uitnodiging van de firma L’Harmattan in Parijs doch deze werd niet ondertekend. Verder beschikt hij over geen enkel document (facturen, businesscard, brochures) hetwelk zijn zakelijk reismotief toelicht. Hij legt een hotelreservatie voor van het “Mercure Paris Centre Tour Eiffel” hotel in Parijs van 26.09.2012 tot 05.10.2012 doch na contactname van de Federale Politie te luchthaven Brussel-Nationaal met het hotel blijkt de reservatie te zijn geannuleerd. Zodoende kan betrokkene niet aantonen waar hij zal verblijven tijdens zijn voorgenomen verblijf van 9 dagen (terugkeerticket dd. 06.10.2012) in Frankrijk.***

“(…)

X (G) *Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van herkomst of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°) **Betrokkene is in het bezit van 500 euro voor een voorgenomen verblijf van 9 dagen (terugkeerticket dd. 06.10.2012) in Frankrijk. Volgens de geldende richtbedragen dient men in Frankrijk over 65 euro/dag/persoon te beschikken.***

“(…)”

1.3. Diezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot nietigverklaring van een visum. Dit is de tweede bestreden beslissing.

1.4. Nog op 28 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats. De raadsman van de verzoeker bevestigt ter terechtzitting dat deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van de onderhavige vordering.

1.5. De drie genoemde beslissingen werden aan de verzoeker ter kennis gebracht op 28 september 2012.

1.6. De verzoeker wordt vastgehouden in het transitcentrum Caricole.

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Opdat de onderhavige vordering zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM), moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

In de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

2.2. Onderhavige vordering heeft van rechtswege schorsende werking, gelet op de samenlezing van het gestelde in de artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2.3. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoeker, na de kennisneming van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoeker partij, behalve mits zijn toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging.

2.4. Wanneer de verzoeker binnen deze schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

2.5. De vordering is *in casu* ingesteld binnen de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet voorziene schorsende termijn van vijf dagen na de betekening van de terugdrijvingsmaatregel. De vordering is derhalve van rechtswege schorsend.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 3.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar – moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (*cf.* vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

De uiterst dringende noodzakelijkheid wordt niet betwist door de verweerder.

In casu is de verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op de terugdrijving. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus

vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In casu wordt in het verzoekschrift een enig middel uiteengezet, waarin onder meer een schending aangevoerd wordt van de artikelen 3, 5 en 8 van het EVRM en artikel 2 van het Protocol Nr. 4 bij het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, tot het waarborgen van bepaalde rechten en vrijheden die niet reeds in het Verdrag en in het Eerste Protocol daarbij zijn opgenomen, goedgekeurd bij wet van 24 januari 1970 (hierna : het Vierde Protocol EVRM).

De verzoeker werpt vooreerst een schending op van artikel 2 van het Vierde Protocol EVRM. Hij meent dat de beslissing tot teruggedrijving hem verhindert gebruik te maken van het in dit verdragsartikel voorziene recht om zich vrijelijk te verplaatsen op het gebied van de Schengenlanden terwijl hij in het bezit was van een geldig Schengenvisum.

Artikel 2 van het Vierde Protocol EVRM luidt als volgt :

“Vrijheid van verplaatsing

- 1. Een ieder die wettig op het grondgebied van een Staat verblijft, heeft binnen dat grondgebied het recht zich vrijelijk te verplaatsen en er vrijelijk zijn verblijfplaats te kiezen.*
- 2. Een ieder heeft het recht welk land ook, met inbegrip van het eigen land, te verlaten.*
- 3. De uitoefening van deze rechten mag aan geen andere beperkingen worden gebonden dan die bij de wet zijn voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk zijn in het belang van de nationale veiligheid of van de openbare veiligheid, voor de handhaving van de openbare orde, voor de voorkoming van strafbare feiten, voor de bescherming van de gezondheid of van de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*
- 4. De in het eerste lid genoemde rechten kunnen ook, in bepaalde omschreven gebieden, worden onderworpen aan beperkingen die bij de wet zijn voorzien en gerechtvaardigd worden door het algemeen belang in een democratische samenleving.”*

De Raad dient er op te wijzen dat het artikel 2 van het Vierde Protocol EVRM duidelijk bepaalt dat “een ieder die wettig op het grondgebied van een Staat verblijft, binnen dat grondgebied het recht heeft zich vrijelijk te verplaatsen en er vrijelijk zijn verblijfplaats te kiezen”. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker, die aan de grensovergang staande werd gehouden, niet werd toegelaten tot het Belgische grondgebied. Hij maakt het voorwerp uit van een beslissing tot teruggedrijving en is vastgehouden in het transitcentrum “Caricole” dat niet tot het grondgebied van het Belgische Rijk behoort. Aldus wordt, *prima facie*, vastgesteld dat de verzoeker niet verblijft – laat staan wettig verblijft – op het grondgebied van een lidstaat van het EVRM, zodat artikel 2 van het Vierde Protocol niet op hem van toepassing is.

De verzoeker kan zich dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 2 van het Vierde Protocol EVRM.

De verzoeker betoogt voorts dat de artikelen 3, 5 en 8 van het EVRM worden geschonden nu hij wordt vastgehouden in het transitcentrum “Caricole” terwijl hij in het bezit was van een geldig visum en niet gepoogd heeft het Belgische grondgebied op illegale wijze binnen te komen. Hij argumenteert dat hij onwettelijk wordt vastgehouden en dat hij sinds een aantal dagen wordt vastgehouden in moeilijke, onmenselijke en vernederende omstandigheden, zodat de bestreden beslissing een disproportionele inmenging vormt in zijn privé- en gezinsleven.

De Raad stelt vast dat de verzoeker zijn vasthouding in het transitcentrum bekritiseert en bijgevolg zijn middel richt tot de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats van 28 september 2012. Evenwel maakt deze beslissing niet het voorwerp uit van de onderhavige vordering. Daarenboven is een beslissing tot vasthouding in een bepaalde plaats, overeenkomstig artikel 71, tweede lid van de vreemdelingenwet, enkel aanvechtbaar bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van de grieven gericht tot de beslissing tot vasthouding.

Bovendien wijst de Raad op de rechtspraak van het EHRM dat heeft geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan

om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66). De verzoeker voert geen schending van artikel 3 van het EVRM in het land van herkomst of bestemming aan.

Met betrekking tot de inmenging in zijn privé- en familiaal leven merkt de Raad op dat hij in de eerste plaats dient na te gaan of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (*cf.* EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

In het verzoekschrift beperkt de verzoeker zich tot de loutere affirmatie dat zijn privé- en gezinsleven de bestreden beslissing een disproportionele inmenging uitmaakt in zijn privé- en gezinsleven. De verzoeker toont het bestaan van een privé- en gezinsleven echter niet *in concreto* aan. *Prima facie* wordt geen familie- of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in België aangetoond. Evenmin maakt de verzoeker aannemelijk dat zijn privéleven zich afspeelt in België of Frankrijk.

Prima facie wordt bijgevolg vastgesteld dat de verzoeker geen verdedigbare grief heeft aangevoerd in de zin van artikel 13 van het EVRM.

Ter terechtzitting legt de raadsman van de verzoeker een nieuw stuk voor. Het betreft een kopij van een verklaring gedateerd op 1 oktober 2012 en ondertekend door de heer D. P., directeur-generaal van de firma L'Harmattan te Parijs.

De Raad dient op te merken dat er geen rekening kan gehouden worden met verklaringen of documenten die worden verstrekt nadat de toegang tot het Schengengrondgebied reeds werd geweigerd en nadat de *in casu* bestreden beslissingen werden genomen. De in artikel 3 van de vreemdelingenwet voorziene voorwaarden dienen immers vervuld te zijn bij de grenscontrole en niet achteraf (*cfr.* RvS, nr. 92.251, 16 januari 2001).

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde middelenonderdelen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

4.4 Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de

aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

4.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

De verzoeker voert aan dat hij financieel directeur is van de firma Expertcom, een Ivoriaans filiaal van de Franse onderneming “Les éditions Harmattan France” en dat hij door de heer D. P., directeur-generaal van deze Franse onderneming verwacht wordt in Frankrijk om een belangrijke opdracht uit te voeren, die van kapitaal belang is voor het functioneren van de onderneming. Door de verzoeker te repatriëren naar Ivoorkust, kan hij deze belangrijke opdracht niet uitvoeren, hetgeen ernstige gevolgen zal hebben voor het functioneren van de onderneming “Les éditions Harmattan France”.

Ter terechtzitting legt de verzoeker een kopij voor van een verklaring van de genoemde heer D. P. waarbij deze bevestigt dat de verzoeker financieel directeur is van het Ivoriaanse filiaal van de firma L'Harmattan en dat hij in Frankrijk wordt verwacht voor een belangrijke opdracht van kapitaal belang voor het functioneren van de onderneming, dat de opdracht wordt verplaatst naar de periode 1 tot en met 12 oktober en dat de kosten van de opdracht door de onderneming worden gedekt.

De Raad stelt vast dat de verzoeker zich *in casu* beroept op een nadeel dat aan de moederonderneming van zijn Ivoriaanse werkgever zou worden berokkend. Dergelijk aan derden toe te rekenen nadeel is geen nadeel dat de verzoeker persoonlijk treft zodat de verzoeker er zich in het kader van de onderhavige vordering niet dienstig op kan beroepen (cf. RvS 30 september 2002, nr. 110.759, VZW V.K.W.-LIMBURG; RvS 23 juni 2011, nr. 214.054, VAN HAUTHEM e.a.; RvS 15 september 2011, nr. 215.157, NEYRICNK E.A.). Bij gebrek aan uiteenzetting van enig op zijn eigen persoon betrokken nadeel, stelt de Raad vast dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij persoonlijk een ernstig, laat staan, een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal ondervinden bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Ook met de onduidelijke en vage kritiek “*Que l'introduction par voie de citation contre ces décisions attaquées même à délai abrégé risque de réduire efficacement le séjour du requérant ou même le rendre impossible*” toont de verzoeker geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan.

Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet, zal de beslissing over het rolrecht of de vrijstelling van het rolrecht desgevallend worden onderzocht in een later stadium van de procedure.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VAN DEN BOSSCHE

C. DE GROOTE